

Ημερίδα Δήμου Ασπροποτάμου
Σάββατο 2 Ιουλίου 2008

Βασιλική Λάππα - Κελέση
Δασκάλα
vaslappa@yahoo.gr

«Τα σχολεία του 20^{ου} αιώνα αναζητούν το ρόλο τους στον 21^ο»

Ποιος από εμάς δεν αντίκρισε στις περιηγήσεις του στα χωριά και τους οικισμούς της Ευρυτανίας κλειστό και βουβό το σχολείο του χωριού; Το σχολείο που ο ίδιος φοίτησε και πέρασε τα τρυφερά και συνάμα ζοφερά μαθητικά του χρόνια .

Και ποιος από εμάς δεν αναρωτήθηκε το γιατί ; Γιατί να παραμένει έτσι σε αχρησία, εγκαταλειμμένο στη φθορά του χρόνου, ωσάν να μην υπάρχουν άνθρωποι που να μπορούν να του δώσουν και πάλι λίγη από τη ζωντάνια των δημιουργικών χρόνων της προσφοράς του .

Εκείνων των χρόνων, που το λιθόκτιστο αυτό κτίριο, υπήρξε διακαής πόθος των χωριανών που μόχθησαν για να το χτίσουν, να το στεριώσουν γερό και να στεγάσουν τα όνειρα των παιδιών τους και τον αγώνα τους να μάθουν γράμματα και να διεκδικήσουν μια καλύτερη ζωή.

Που είναι σήμερα όλοι αυτοί οι μαθητές που πέρασαν αμέτρητες φορές την πόρτα του έρημου σήμερα σχολείου, με ένα ξύλο στο χέρι για τη σόμπα, με τα πόδια τους βρεγμένα από το χιόνι και τη βροχή ; Είναι ανάμεσά μας . Και σε αυτούς απευθύνομαι με τούτη την εισήγηση. Σε αυτούς κατευθύνω την πρότασή μου και προσβλέπω στην διάθεσή τους για συνεργασία , ώστε να γίνει πραγματικότητα ένα όραμα : **τα κλειστά , έρημα σχολεία των χωριών να γίνουν ξανά ζωντανά κύτταρα της κοινότητας** , όπως υπήρξαν όλες τις δεκαετίες που λειτουργούσαν ως δημοτικά σχολεία .

Είναι ένα όραμα **εφικτό** και πραγματοποιήσιμο, γιατί στηρίζεται στη δική μας επιλογή να δουλέψουμε από κοινού, με ότι ο καθένας μπορεί να προσφέρει από το μετερίζι του. Να αναβιώσουμε τις αρχές εκείνες του κοινοτισμού που οδηγούσαν το κάθε χωριανό, τσοπάνη, μαραγκό, χτίστη, ιερέα ...να ενώνει τη δύναμή του με αυτή του χωριανού του και να δημιουργεί για το κοινό καλό .

Επιδιώκοντας :

- Τη **διάσωση του εκπαιδευτικού υλικού που τεκμηριώνει την ιστορία της Ελληνικής Εκπαίδευσης** από τις αρχές του 20ου αιώνα ως σήμερα.
- Τη **συντήρηση του εκπαιδευτικού και αρχαιακού υλικού και τη δυνατότητα πρόσβασης και αξιοποίησής του από κάθε ενδιαφερόμενο μελετητή .**
- Τη **σχολιασμένη μελλοντικά έκδοση της ιστορίας της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης στην Ευρυτανία,**
- **μεμονωμένες αρχαιακές εκδόσεις**, όπως η έκδοση ημερολογίου με αφορμή τη συμπλήρωση των 50 χρόνων λειτουργίας του Δημοτικού Σχολείου Τριποτάμου.

Αλλά και ,

- την αναζωογόνηση της τοπικής κοινωνίας με τη διοργάνωση εκδηλώσεων και συνεδρίων , καθώς **τα Μουσεία Σχολικής Ζωής θα είναι ανοιχτά εκπαιδευτικά κέντρα** , επισκέψιμα από μαθητικές ομάδες του νομού και όχι μόνο . Θα μπορούν να στεγάσουν ακόμα και εκδηλώσεις μνήμης και συναντήσεις συμμαθητών που αποφοίτησαν από το καθένα από αυτά.

Η μεθοδολογία της πρακτικής μελέτης και καταγραφής της Εκπαιδευτικής Ιστορίας των σχολείων της Ευρυτανίας ,

- Μονοθεσίων
- Ολιγοθεσίων
- Πολυθεσίων

περιλαμβάνει την **καταγραφή δημογραφικών στοιχείων Σχολικών Αρχείων** , Βιβλίων Σχολικής Περιουσίας , ιστορικών και πολιτισμικών στοιχείων του χωριού και του σχολείου , *από την ίδρυση και εξέλιξη, ως τη διακοπή – αναστολή της λειτουργίας τους.*

Αντιλαμβάνομαι τα σχολεία αυτά σαν **ζωντανά ίχνη της κοινοτικής ζωής** του ευρυτανικού πληθυσμού και του προβιομηχανικού χαρακτήρα της ελληνικής υπαίθρου γενικότερα, και σαν τέτοια, αποτελούν **στοιχεία του πολιτιστικού μας κεφαλαίου**. Στοιχεία της πολιτιστικής μας παράδοσης που μαρτυρούν την ιστορική εξέλιξη της εκπαιδευτικού μας γίνεσθαι

- ✓ από τον Πατρο Κοσμά
- ✓ τον Ευγένιο Γιαννούλη
- ✓ τη Σχολή Βραγγιανών
- ✓ ως
- ✓ το Παιδαγωγικό Συνέδριο της Λάσπης
- ✓ (Αγίου Νικολάου)
- ✓ και
- ✓ το Παιδαγωγικό Φροντιστήριο

Καρπενησίου – Τροβάτου στα χρόνια της Εθνικής Αντίστασης.

Είναι εκεί και μας καλούν. Στο αντίκρισμά τους γεμίζει ο νους μας με εικόνες από τον κύκλο του σχολικού χρόνου, που ξεκινούσε με τον αγιασμό του Σεπτεμβρίου και ακολουθώντας μια πορεία με μαθήματα, εορτασμούς, παρελάσεις, εκδρομές, εκκλησιασμούς, έκλεινε με γυμναστικές επιδείξεις και τη γλυκιά χαρά της «σχόλης» των καλοκαιρινών διακοπών.

Μια και μόνο σκέψη, μια εικόνα από το μαθητικό παρελθόν – γι' άλλον λιγότερο και γι' άλλον περισσότερο μακρινό - μας δίνει την απάντηση στο γιατί ; Γιατί να μπούμε στον κόπο;

Γιατί το οφείλουμε στους μαθητές και στους εκπαιδευτικούς που μέσα σε αυτούς τους τοίχους μόχθησαν , έκλαψαν, γέλασαν και δικαιούνται να δουν τα σχολεία τους να συνεχίζουν την πορεία τους στο **μ έ λ λ ο ν**.

Το κουδούνι σίγασε ... Άραγε για πάντα ;